

Arrest

**nr. 53 071 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 december 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 november 2009, op 12 januari 2010 en op 24 juni 2010.

1.3. Op 26 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 augustus 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Piranshahr en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met K.(...) D.(...). Samen hebben jullie één dochter, S.(...). Uw vader zou Peshmerga (strijder) zijn geweest voor de Koerdische partij Komala en zou enige tijd in de bergen in Iraans Koerdistan en daarna in Iraaks Koerdistan hebben verbleven. In 1369 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1990 Europese tijdrekening) zou uw vader amnestie hebben gekregen en teruggekeerd zijn naar Iran. Aangezien uw vader niet aanwezig was bij de aangifte van uw geboorte, staan de namen van uw grootouders vermeld in uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh). In 1381 (2002) werd u lid van de partij Hezb-e Communisti Iran, een afsplitsing van de Komala partij. U werkte in een groepje van vier personen. Jullie activiteiten bestonden voornamelijk uit reclame maken voor en steun verlenen aan de partij. Twee à drie jaar geleden begonnen zowel Turkije als Iran met het bombarderen van de grenzen. Aangezien uzelf aan de grens woonde, was u getuige van het feit dat vele mensen dakloos of zelfs gedood werden. Aangezien de leden van de Koerdische partij Pjak eveneens in dit grensgebied opereerden, voelden jullie zich geroepen om de gewonde Pjak-leden te helpen. In het begin van de 4de maand van 1387 (juni 2008) kreeg u rond 14.00 uur telefoon van S.(...) O.(...), de leider van jullie groep, die u vroeg om bij hem langs te gaan. Daar aangekomen, waren H.(...) R.(...) en F.(...) M.(...), twee leden van uw groep, ook aanwezig. S.(...) O.(...) vertelde dat er twee leden van Pjak gewond waren en dat jullie hen moesten helpen. Samen met F.(...) M.(...) en H.(...) R.(...) vertrokken jullie rond 19.00 uur met een taxi naar een huis in het dorp Silve, alwaar de twee gewonde personen lagen. Jullie begonnen met de verzorging van deze personen toen plots de vrouw des huizes kwam zeggen dat jullie dringend moesten vluchten omdat de autoriteiten onderweg waren. Jullie vluchtten direct terug naar de stad. Toen u in uw straat kwam, zag u heel veel soldaten aan de deur van uw woning. U zag dat de soldaten aan het schelden waren op uw broer, zus en moeder. U vluchtte direct weg en dook onder bij een oude vrouw die in de buurt woonde. U vroeg haar bij u thuis langs te gaan om na te gaan wat gebeurd was. De vrouw praatte met uw broer, die haar zei dat u daar voorlopig moest blijven. 's Nachts kwam uw broer samen met twee andere personen u ophalen. Hij bracht u naar Urumieh, alwaar u twee weken later werd opgehaald door een ander persoon, die u naar het dorp Mergawar bracht. Daar verbleef u ook twee weken alvorens het land te verlaten. U week via Turkije naar België uit, waar u op 22 december 2008 aankwam en u de volgende dag asiel hebt aangevraagd. Na uw vertrek uit Iran zijn de autoriteiten nog een aantal keer langsgekomen bij uw ouderlijke woning, op zoek naar u. Tijdens één van deze bezoeken hebben ze een foto van u meegenomen uit uw woning. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw nationale kaart (Kart-e Melli), een faxkopie van de eerste pagina van het boekje van burgerlijke stand van uw echtgenote, een faxkopie van het boekje van burgerlijke stand van uw dochter, een faxkopie van uw huwelijksboekje, een faxkopie van de eerste pagina van het boekje van burgerlijke stand van uw broers, M.(...), H.(...) en E.(...) en van uw zussen, S.(...) en S.(...), een faxkopie van de eerste pagina van het boekje van burgerlijke stand van uw ouders, een kopie van de mutualiteitskaart van uw grootvader, een foto van en een internetartikel over Ehsan Fatahian, een Koerdische activist die werd geëxecuteerd, foto's van mishandelingen en ophangingen door het Iraanse regime, een attest van de partij Komala ter staving van uw activiteiten in Iran en een attest van de partij Komala ter staving van de activiteiten van uw vader voor de partij.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielerlaas ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u en de andere leden van uw groep met de auto van F.(...) naar het dorp Silve zijn gereden om de gewonden te verzorgen (gehoor CGVS II p. 10). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat jullie met een taxi, waarvan jullie de eigenaar van de auto niet kenden, naar het dorp Silve zijn gegaan (gehoor CGVS III p. 9). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaring, ontkende u uw eerdere verklaring. U zei dat jullie niet met de eigen wagen gingen om niet verdacht te lijken (gehoor CGVS III p. 13). Een loutere ontkenning van uw eerdere verklaring is geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Voorts verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat de vrouw des huizes, alwaar jullie de gewonden aan het verzorgen waren, reeds na twintig minuten na jullie aankomst kwam zeggen dat de autoriteiten onderweg waren en jullie moesten vluchten (gehoor CGVS II p. 8). Tijdens uw derde gehoor voor

het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de vrouw des huizes pas na twee uur kwam binnengelopen om jullie te zeggen dat de autoriteiten onderweg waren (gehoor CGVS III p. 5). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u eigenlijk niet op de tijd gelet hebt en dat u niet weet of u er nu twintig minuten of twee uur geweest bent (gehoor CGVS III p. 12). Deze uitleg is echter niet afdoende, daar u tijdens uw tweede gehoor meermaals uitdrukkelijk hebt verklaard dat twintig minuten kort is en u bijgevolg in die tijdspanne niet veel hebt kunnen doen betreffende de verzorging van de gewonden (gehoor CGVS II pp. 8-9). Bijgevolg was u zich wel degelijk bewust van de tijdspanne die u bij de gewonden hebt doorgebracht.

Verder verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie groep uit een vijftal personen bestond, met name S.(...) O.(...), F.(...) R.(...), H.(...) M.(...), H.(...) C.(...) en uzelf (gehoor CGVS II p. 4). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat jullie groepje slechts uit vier personen bestond. Bovendien haalde u de namen van twee groepsleden door elkaar. U verklaarde dit keer dat de groepsleden S.(...) O.(...), F.(...) M.(...), H.(...) R.(...) en uzelf waren (gehoor CGVS III p. 7). U beweerde bovendien nooit van H.(...) C.(...) gehoord te hebben (gehoor CGVS III p. 10). Na confrontatie verklaarde u dat u geen computer bent en niet alles zomaar kunt opslaan (gehoor CGVS III p. 7) en dat H.(...) en F.(...) waarschijnlijk toch hun echte namen niet zijn (gehoor CGVS III p. 8). Wederom kan deze uitleg niet aanvaard worden, gezien u tijdens uw tweede gehoor ook verklaarde dat F.(...) en H.(...) reeds vrienden van u waren van toen u nog jong was en jullie ook bij elkaar thuis kwamen (gehoor CGVS II p. 11). Tijdens uw derde gehoor wijzigde u opnieuw uw verklaringen in dit verband. U verklaarde plots dat u de leden van uw groep niet goed kende en ook nooit bij hen thuis kwam (gehoor CGVS III p. 11). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, wijzigde u nogmaals uw verklaringen en zei u dat jullie wel af en toe bij elkaar thuis kwamen maar dit geen vriendschappelijke bezoeken waren (gehoor CGVS III p. 13). Ook verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie pas 's nachts om 2.00 uur, een tiental uur na het vernemen van het nieuws over de gewonden, op weg gingen naar het dorp Silve om de gewonden te verzorgen (gehoor CGVS II p. 5), terwijl u tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie rond de avond, in de late namiddag, met name een drietal uur na het vernemen van het nieuws, vertrokken om de gewonde Pjak leden te verzorgen (gehoor CGVS III p. 8). Wederom ontkende u uw eerdere verklaringen. Zoals reeds eerder aangehaald, is een loutere ontkenning geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Tot slot tast u ook over het lot van F.(...) en H.(...), de personen waarmee u samen op pad ging om de gewonden te verzorgen, volledig in het duister (gehoor CGVS II p. 11). U heeft ook geen enkele poging ondernomen om meer nieuws over hen te bekomen (gehoor CGVS II pp. 12-13, gehoor CGVS III p. 2).

Niettegenstaande u op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd om op zijn minst enige inspanning te doen om meer te weten te komen over deze personen en er u bovendien nog tips werden gegeven om meer nieuws over hen te bekomen, met name het contacteren van vrienden en familieleden en/of de partij Komala, liet u na enige poging te doen. Toen u uitdrukkelijk werd gevraagd waarom u geen poging had ondernomen om meer over het lot van uw vrienden te vernemen, verklaarde u dat de mogelijkheden beperkt waren. Dit kan echter niet als een aanvaardbare uitleg worden beschouwd, temeer u voor uzelf, namelijk om documenten te verkrijgen van uw eigen activiteiten, wel de partij heeft gecontacteerd (gehoor CGVS III p. 11). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet getuigt van of geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw echtgenote, uw ouders en uw broers en zussen evenals uw huwelijksakte, bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw huwelijk en de identiteit en nationaliteit van familieleden. Hieraan wordt door mij in deze beslissing niet getwijfeld. De kopie van de mutualiteitkaart van uw grootvader bevestigt uw verklaringen als zou de naam van uw grootvader in uw shenasnameh zijn vermeld in plaats van de naam van uw vader, wat door mij evenmin betwist wordt. Wat betreft het attest van de partij Komala ter staving van uw activiteiten in Iran, waarin gesteld wordt dat u bij een terugkeer naar Iran gevaar loopt, net als het attest van de partij Komala ter staving van de activiteiten van uw vader voor de partij, dient opgemerkt te worden dat documenten, om

bewijskrachtig te zijn, dient te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De foto's en het artikel over Ehsan Fatahian en de foto's van mishandelingen en ophangingen door het Iraanse regime, bevatten algemene informatie over Iran en de Koerden in het bijzonder, maar zeggen niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsverplichting, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelde dat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Voorts onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, stelt verzoeker van oordeel te zijn dat hij, op grond van de door hem uiteengezette feiten, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij diverse tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende essentiële elementen van zijn asielrelaas, met name omtrent de wagen waarmee hij en de andere leden van zijn groep naar het dorp Silve zouden zijn gereden om de gewonden te verzorgen, de tijdsperiode die hij bij de gewonden heeft doorgebracht, het aantal leden van zijn groep, hun namen en de band die hij met hen had en het tijdstip waarop zij vertrokken om de gewonde Pjak leden te verzorgen, (ii) hij volledig in het duister tast over het lot van F. en H., de personen waarmee hij samen op pad ging om de gewonden te verzorgen, hij ook geen enkele poging heeft ondernomen om meer nieuws over hen te bekomen en hij hiervoor evenmin een aanvaardbare uitleg geeft, welke houding niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (iii) de door hem neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2010 (CG nr. 0817556), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat hij een aantal feiten heeft moeten verdraaien om zijn gezin te beschermen tegen een aantal mensen die hen hebben bedreigd. Hij verduidelijkt dat hij ongeveer een maand na zijn tweede interview telefoon kreeg van H.C., die informeerde of verzoeker de namen van de andere groepsleden vernoemd had, waarop verzoeker bevestigend antwoordde. Nadien werd hij ook nog gecontacteerd door F.R. en H.M. met de vraag om hoe dan ook hun namen te wissen uit zijn dossier, zoniet zouden zij zijn gezin in gevaar brengen. Uit schrik voor hun leven benadrukten de groepsleden uitdrukkelijk dat verzoeker hun namen nergens mocht vermelden omdat ze nog steeds politiek actief waren in Iran. Verzoeker beweert om die reden heel zijn relaas door elkaar te hebben geschud om zo de namen van de groepsleden te wissen of te verwarren.

Dergelijke post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, kan niet ernstig worden genomen en vermag dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Voorts benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde gehoor met geen woord heeft gerept over de mogelijke dreigingen van personen omdat hij hun namen had genoemd tijdens zijn asielaanvraag. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers een uiting van vertrouwen in de autoriteiten van het gastland en in de bescherming die deze bieden. Daarenboven geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in alle discretie en vertrouwen zodat vrees of bedreigingen geen aanvaardbare reden kunnen zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchrelaas te debiteren.

Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker zich tijdens het derde gehoor zoveel moeite zou hebben getroost om verwarring te zaaien omtrent de namen van zijn groepsleden, om vervolgens in onderhavig verzoekschrift gedetailleerd de bedoeling hiervan uiteen te zetten en opnieuw expliciet de namen van zijn verschillende groepsleden "correct" te noemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog formeel stelt dat hij en de andere groepsleden met de auto van F.R. naar het dorp Silve zijn gegaan om de gewonden te verzorgen, dat F. en H. wel degelijk vrienden van hem zijn, al sinds zijn kindertijd en het wel degelijk na 20 minuten was dat de vrouw des huizes hen kwam verwittigen dat de autoriteiten onderweg waren en zij moesten vluchten, dient te worden opgemerkt dat ook het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen niet afdoende is om te tegenstrijdigheden te herstellen.

Tot slot stelt verzoeker in zijn verzoekschrift niet te begrijpen waarom hij tijdens het tweede interview zou gezegd hebben dat zij rond twee uur 's nachts zijn vertrokken. Verzoeker meent dit nooit te hebben gezegd en suggereert dat het aan de tolk zou kunnen liggen. Het is evenwel niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen misschien verkeerd vertaald werden. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich echter in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Daarenboven stelt de Raad vast dat het gehoorverslag precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft en hieruit geen aanwijzingen kunnen worden afgeleid dat er zich moeilijkheden zouden hebben voorgedaan. De vastgestelde anomalie is bovendien van dien aard dat ze niet voor interpretatie vatbaar is en dan ook niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling van de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. De door verzoeker aangehaalde vertaalproblemen kunnen dienvolgens niet worden aanvaard.

2.5. Voor zover verzoeker nog aanhaalt dat hij geen contact heeft opgenomen met zijn vrienden omdat hij niet durfde en hij evenmin informatie over hen durfde in te winnen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet verder komt dan het herhalen van één van de eerder aangehaalde redenen waarom hij geen pogingen heeft ondernomen om informatie over het lot van zijn vrienden te bekomen, hetgeen niet volstaat om de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zoals

terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te verzamelen over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, in casu het lot van zijn twee partijgenoten. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en hij bovendien geen aanvaardbare reden aanvoert voor zijn gebrek aan initiatief dienaangaande, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. Zo verzoeker stelt dat hij reeds heeft bewezen dat hij een Koerd is uit Iran en dit op zich een bewijs is dat hij zoals alle andere Koerden in Iran onderdrukt is en hij hiermee lijkt te refereren aan het feit dat hij deel uitmaakt van een sociale groep, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is en hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale of etnische groep irrelevant.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde originele attesten van de partij Komala, die zowel betrekking hebben op de activiteiten van verzoeker als op die van zijn vader. Er werd hieromtrent evenwel terecht geoordeeld dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde stukken wordt in het verzoekschrift niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitdrukkelijk verwijst naar de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere

elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS